

HỒI THỨ HAI TRĂM MUỖI MỘT LẠI DỤNG KẾ RỪA ĐEN THOÁT XÁC

Đào Hồng Anh liền ưng chịu ngay. Mụ mặc phục trang cung nữ nên đứng cạnh Công chúa không ai nghi ngờ gì hết.

Công chúa lại lớn tiếng hô:

- Khiêng kiệu ra đi!

Mấy tên thái giám khiêng kiệu ở phía trước lại lách qua khe cửa chuồn vào trong, cùng mấy tên khiêng ở phía sau liền nâng đòn kiệu lên lùi lại mấy bước rồi khiêng đi.

Công chúa nghe lời chỉ điểm của Vi Tiểu Bảo liền lệnh cho khiêng kiệu qua cửa Thần Võ.

Bọn thị vệ gác cửa thấy phượng kiệu của Công chúa đòi ra khỏi cung giữa lúc đêm khuya đều lấy làm quái lạ, liền tiến lại phỏng vấn.

Công chúa từ trong kiệu nhảy ra quát:

-Ta muốn ra ngoài. Các người mau mở cửa cung.

Tên lãnh đội bọn thị vệ gác cửa Thần Võ đêm nay là Triệu Tề Hiền khom lưng thi lễ, tươi cười nói:

- Khỏi bẩm Công chúa điện hạ! đêm nay vừa có thích khách vào làm náo loạn cung vi, không được yên tĩnh như ngày thường. Xin Công chúa điện hạ chờ trời sáng hãy ra khỏi Hoàng cung.

Công chúa tức giận hỏi:

- Ta có việc gấp phải đi bây giờ. Việc gì ta phải sợ bọn thích khách?

Nguyên Triệu Tề Hiền không dám trái lệnh công chúa, nhưng hấn nghĩ tới phò mã Ngô ứng Hùng bị hạ sát mà công chúa lại ra ngoài lúc ban đêm, không chừng có dính líu tới vụ Ngô Tam Quế tạo phản.

Hắn sợ sáng mai điều tra thì hắn không khỏi thoát được mối liên quan trọng đại. Hắn liền kính cẩn dâng lời thỉnh an nhưng dùng dằng không chịu mở cửa.

Hắn thấy công chúa sắp nổi nóng liền thưa:

- Công chúa muốn đi ngay bây giờ, vậy để nô tài đến báo Đa Tổng quản. Công chúa nán lòng chờ một chút, nô tài đi xin chỉ thị xong lập tức quay về mở cửa cung.

Vì Tiểu Bảo ngồi trong kiệu thấy Công chúa nổi nóng mà Triệu Tề Hiền vẫn không chịu mở cửa cung, lại đòi đi thỉnh thị Đa Long thì công việc đã nát bét lại càng nát bét hơn.

Trong lúc nguy cấp gã đành lên tiếng gọi:

- Triệu Tề Hiền! Người có biết ta là ai không?

Triệu Tề Hiền theo Vì Tiểu Bảo hành sự đã lâu ngày, dĩ nhiên nhận được thanh âm của gã ngay. Hắn không khỏi vừa kinh hãi vừa vui mừng, liền hỏi lại:

- Vì Đô thống đấy ư?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Chính thị!

Gã ngồi trong kiệu thò đầu ra vẫy tay. Triệu Tề Hiền vội chạy lại.

Vì Tiểu Bảo ghé vào tai hắn khẽ nói:

- Ta vâng mật chỉ của Hoàng thượng phải cấp tốc đi làm việc cơ mật là việc đại sự nhà nước. Hễ ta lộ mật ra là hồng bét. Vì thế Hoàng thượng bảo ta ngồi trong phượng kiệu của Công chúa, yêu cầu nàng đi cùng để che dấu đăng ra ngoài cho kín đáo.

Triệu Tề Hiền vốn biết gã được đương kim Hoàng thượng rất mực sủng ái, thường làm nên những chuyện thần sầu quỷ khốc nên không hoài nghi gì nữa, vội đáp:

- Dạ Đại Ty chúc xin sai bộn chúng mở cửa lập tức.

Vì Tiểu Bảo chợt động tâm cơ, khẽ hỏi:

- Người có muốn được thăng quan phát tài không?

Triệu Tề Hiền đã phục vụ dưới quyền gã mấy năm, quan đã được thăng ba cấp, tài đã phát được hơn ba trăm vạn lạng bạc. Bây giờ hắn nghe đến bốn chữ "Thăng quan phát tài", tưởng là Vi Đô thống đã hỏi câu này, tất có ý cất nhắc cho mình. Trong lòng sung sướng như mở cờ, hắn vội quỳ xuống thỉnh an đáp:

- Đa tạ đại nhân hết dạ tài bồi. Tỳ chúc dù phải tan xương nát thịt cũng chẳng lùi bước.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- "Câu này tự người nói ra là gỡ miệng. Đại pháo đã phát xạ thì nhà người còn gì mà chẳng tan xương nát thịt? Người đã tự nguyện quyết không lùi bước thì đừng có oán ta"

Gã nói rất khế:

- Một bọn phản tặc cấu kết với Ngô Tam Quế sắp hành động đến nơi. Đức Hoàng thượng đã tru liệu cơ mưu lừa được bọn chúng đêm nay tụ họp trong Bá tước phủ của ta. Hoàng thượng phái ta thống lĩnh nhân mã Tiền Phong doanh đến bắt chúng. Bọn Tiền Phong doanh trước nay vốn không ưa Kiều Kỳ doanh của ta. Vậy mà Hoàng thượng phái ta điều động Tiền Phong doanh là vì lẽ gì người có biết không?

Triệu Tề Hiền đáp:

- Tỳ chúc là kẻ ngu tối không thể hiểu được ý kiến cao minh của những bậc thượng trí.

Vi Tiểu Bảo hạ thấp giọng thì thầm:

- Tên lãnh đội Tiền Phong doanh cấu kết với Ngô Tam Quế. Công chúa lại là con dâu lão. Hắn thấy công chúa tất không nghi ngờ gì nữa.

Triệu Tề Hiền chợt tỉnh ngộ đáp:

- Té ra là thế! Không ngờ A lãnh đội lại dám làm việc đại nghịch vô đạo như vậy.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Công lao này Hoàng thượng đã xếp đặt và giao vào tay ta. Chúng ta là hảo huynh đệ, lúc thăng quan cũng như khi phát tài phải nhớ đến nhau. Vậy người dẫn bốn chục tên thị vệ theo ta để lập công.

Triệu Tề Hiền mừng quá, tạ ơn không ngớt miệng.

Hắn liền mời Công chúa lên kiệu rồi điểm bốn chục tên thị vệ trước nay vẫn ninh bợ hắn. Hắn nói là vâng mật chỉ của Hoàng thượng hành động, lệnh truyền mở rộng cửa Thần Võ hộ tống phượng kiệu của Công chúa ra khỏi cung vi.

Hắn lại dặn sáu chục tên thị vệ còn lại phải canh giữ cửa cung cho nghiêm mật.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Cửa cung đêm nay bất luận là ai đòi ra vào cũng không được mở. Trừ phi có mệnh lệnh của ta hay của Tổng quản đại nhân thì không kể, còn ngoài ra bất cứ nhân vật cỡ nào, nhất thiết không được cho ra khỏi Hoàng cung.

Triệu Tề Hiền truyền lệnh của Vi Tiểu Bảo ra ngoài. Sáu chục tên thị vệ canh giữ cửa Thần Võ đồng thanh vâng mệnh.

Vi Tiểu Bảo cười thâm trong bụng:

- "Chuyến này lão gia ra đi không bao giờ trở về nữa, chẳng hiểu linh hồn Đa tổng quản còn ra đây hạ lệnh cho các người mở cửa cung nữa không?".

Ngõ Đồng Mạo cách Hoàng cung không xa mấy. Đoàn người đi không đầy nửa giờ đã gần tới phủ Bá tước.

Dọc đường Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thình thình, gã chỉ sợ mới đi được nửa chừng, phía trước súng đã nổ vang trời. Nhưng may thay, thủy chung vẫn im lặng, chẳng có động tĩnh gì.

Đoàn người vừa tới ngõ Đồng Mạo, lãnh đội Tiền Phong doanh là A Tể Xích được tin báo phượng kiệu của Công chúa giá lâm, vội vàng tiến ra nghênh tiếp.

Công chúa ngồi trong kiệu vừa được Vi Tiểu Bảo nắn bóp vừa dặn dò hết mọi điều trong khi hành sự.

Nàng nghe A Tể Xích báo danh nghênh tiếp liền thò đầu ra hỏi:

- A lãnh đội! Công việc đêm nay giao cho người cực kỳ khẩn yếu, người đã chuẩn bị đâu vào đấy chưa?

A Tể Xích khom lưng đáp:

- Dạ! Nô tài đã sắp đặt xong xuôi rồi.

Công chúa hỏi:

- Những cỗ đại pháo đã an bài sẵn sàng chưa?

A Tể Xích đáp:

- Dạ! Chính Nam Hoài Nhân tiên sinh thân hành chỉ huy cuộc phát xạ.

Vì Tiểu Bảo ngồi trong kiệu nghe hẳn nói vậy, bụng bảo dạ:

- "Quả nhiên Hoàng thượng không dối ta. Tên Dương quy Nam Hoài Nhân đứng ra chuẩn bị thì cuộc phát xạ này còn trật đích thế nào được?"

Công chúa nói:

- Hoàng thượng đã phát lệnh cho ta tới phủ Bá tước làm một việc. Vậy người hãy theo ta tiến vào đi.

A Tể Xích đáp:

- Bẩm Công chúa điện hạ. Thời giờ cấp bách lắm rồi. Lúc này không nên vào nữa.

Công chúa tức giận hỏi:

- Sao lại không vào được? Người dám kháng lại Thánh chỉ chẳng?

A Tể Xích đáp:

- Nô tài không dám!...Nhưng...nhưng thực sự rất nguy hiểm. Tấn thân ngàn vàng của Điện hạ...

Vì Tiểu Bảo ngồi trong kiệu khẽ hắng dặng một tiếng.

Đào Hồng Anh lập tức sấn lại một bước, phóng chỉ điểm vào ba yếu huyệt dưới nách A Tể Xích.

A Tể Xích chỉ kịp la "ối" một tiếng rồi không nhúc nhích được nữa. Tiếp theo gã cảm thấy sau lưng mát rượi rồi đau nhói lên. Một lưỡi dao đã cứa vào sau lưng hằn một vết dài.

A Tể Xích chẳng còn hồn vía nào nữa mà cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra làm sao.

Công chúa nói:

- Hoàng thượng đã ban mật chỉ mà nhà ngươi không chịu tuân hành, làm hư đại sự, ta lập tức chém đầu ngươi trước rồi đem toàn gia ngươi ra xử trảm nữa.

A Tể Xích cất giọng run run đáp:

- Dạ...dạ...

Vi Tiểu Bảo động tâm tự nhủ:

- Bọn Ngự tiền thị vệ đã làm việc với ta, nhất nhất đều tuân lệnh. Sao ta nỡ để chúng uống mạng. Chi bằng cho bọn Tiền Phong doanh làm tử quỷ thế mạng cho chúng.

Gã liền ghé vào tai công chúa khẽ nói:

- Nàng bảo hẩn điểm năm chục tên ở đội Tiền Phong doanh theo chúng ta tiến vào.

Công chúa liền quát:

- Ngươi hãy dẫn năm chục tên quân sĩ bộ thuộc của ngươi theo chúng ta đi vào trong kia làm việc.

A Tể Xích vội đáp:

- Dạ...dạ...

Gã truyền lệnh ra điểm năm chục quân sĩ theo kiệu Công chúa tiến vào phủ Bá tước.

Vi Tiểu Bảo dặn Triệu Tề Hiền chỉ huy Ngự tiền thị vệ canh giữ ngoài phủ.

Cỗ kiệu khiêng vào đến tòa viện thứ hai, tới trước sảnh đường thì dừng lại. Công chúa và Vi Tiểu Bảo xuống kiệu, dẫn năm chục tên quân sĩ đứng thành hàng ngũ chờ ở ngoài sân.

Đào Hồng Anh kèm A Tể Xích cùng Vi Tiểu Bảo và Công chúa vào hoa sảnh. Cửa sảnh vừa được mở, đã thấy bốn Trần Cận Nam, Mộc Thiên Thanh, Từ Thiên Xuyên đều ở cả đây.

Quần hùng thấy Vi Tiểu Bảo dẫn một người đàn bà sang trọng, một tên cung nữ và một tên võ quan đều rất đối ngạc nhiên.

Vi Tiểu Bảo khẽ giơ tay ra vẫy, quần hùng đều xúm cả lại.

Gã nói khẽ:

- Hoàng đế đã biết chúng ta tụ hội tại đây, ngoài ngõ đây quan binh bao vây, ngoài ra còn có mười mấy cỗ đại pháo nhằm trúng tòa nhà này.

Quần hùng giật mình kinh hãi, nét mặt tái mét.

Liễu Đại Hồng nói:

- Chúng ta phải phá vòng vây mà ra.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được! Bên ngoài rất nhiều quan binh, thêm vào súng lớn cực kỳ lợi hại. Tại hạ đã dẫn mấy chục tên quan binh vào đây. Xin các vị lột quần áo chúng ra đổi lót mới có thể chuồn êm ra được.

Quần hùng đều khen là diệu kế.

Vi Tiểu Bảo quay lại rỉ tai công chúa. Công chúa lẩm nhẩm gật đầu rồi bảo A tể Xích:

- Truyền hai mươi tên quân sĩ tiến vào đây.

A Tể Xích biết là tình thế nguy rồi, nhưng hấn lâm vào tình trạng gươm kề cổ nên không dám trái lệnh, liền hô hai chục tên quân sĩ tiến vào sảnh đường.

Quần hùng trong Thiên Đại hội cùng Mộc Vương Phủ gác ở cửa sảnh đường chờ hai chục tên quân sĩ đội Tiền Phong doanh vừa tiến vào hoa sảnh, liền quyền đâm chân đá, tay huých, chỉ phóng khiến bọn chúng đều ngã lăn ra.

Lần thứ hai và lần thứ ba, mỗi lần kêu mười lăm tên tiến vào. Thế là cả thấy năm chục tên quân sĩ đều bị đánh ngã. Quần hào liền lột quần áo của chúng ra mặc vào mình.

Vì Tiểu Bảo thấy Mộc Kiếm Bình và Tăng Nhu cũng có mặt tại đó đang cùng mọi người thay đổi quần áo mà chẳng thấy Song Nhi đâu. Trong lòng gã rất đổi ngạc nhiên vội hỏi hai cô thì Tăng Nhu đáp:

- Song Nhi muội thấy tướng công vào cung lâu không trở về, cả bọn Quy nhi hiệp tiến cung hành thích cũng chẳng thấy tin tức chi hết, y nóng ruột quá, không chịu nổi liền theo Phong đại hiệp ra ngoài dò động tĩnh.

Mộc Kiếm Bình nói theo:

- Hai người ăn cơm rồi đi ngay mà sao đến bây giờ chưa trở về?

Vì Tiểu Bảo chau mày nghĩ thầm:

- "Phong Tể Trung tuy võ công cao cường, có thể hộ vệ Song Nhi được chu toàn. Nhưng hai người chưa biết chuyện Hoàng đế bố trí xạ kích phủ Bá tước hôm nay. Nếu khi mọi người chạy đi rồi, họ trở về trúng vào lúc đại pháo phát xạ thì hỏng bét."

Gã trầm ngâm một lát rồi nhìn Tiền Lão Bản nói:

- Tiền đại ca! Phong đại ca và Song Nhi đi dò la tin tức chưa thấy trở về. Đại ca nên lưu lại nơi đây thật nhiều ký hiệu để lúc họ có trở về ngó thấy là lập tức bỏ đi cho khỏi ngộ nạn.

Tiền Lão Bản vâng lời, vì thời giờ cấp bách, lão rút dao trủy thủ ra đâm vào đùi hai tên Thanh binh hai nhát. Tiếp theo lão cắt một mảnh áo cuộn tròn lại chấm vào máu tươi viết lên khắp các cửa ngõ ba chữ thật lớn: "Trốn cho le"

Lão viết hết tám khuôn cửa ngõ thì quần hùng cũng thay đổi quần áo vừa xong. Vì Tiểu Bảo dẫn mọi người xuống tàu ngựa để dắt ngựa ra cưỡi.

Bốn tên bộ thuộc trong Thiên Địa hội hóa trang làm thái giám khiêng kiệu của Công chúa, áp giải tên lãnh đội Tiền Phong doanh A Tể Xích từ phủ Bá tước đi ra.

Còn năm chục tên quân hoặc bị điểm huyết, hoặc bị cột chân tay đều ở lại trong phủ Bá tước.

Vì Tiểu Bảo vẫn ngồi trong kiệu của Công chúa. Ra ngoài cổng phủ rồi, gã buông tiếng thở dài, nghĩ bụng:

- "Bao nhiêu mã phu, nhà bếp, thân binh cùng nam nữ tùy bộc hầu hạ ta bấy lâu nay đều bị đại pháo bắn tan xác. Nhưng nếu cho chúng đi theo để quan binh bên ngoài trông thấy tất bị tiết lộ cơ mưu".

Gã chợt nhớ ra điều gì, miệng lẩm bẩm:

- "Ngày trước trên núi Ngũ Đài Sơn mọi người tra hình lạt ma mà cứu được tánh mạng Lão Hoàng gia, nay lại cứu Tiểu Quế Tử một cách đặc dụng".

Quần hào theo sát kiệu của Công chúa và A Tể Xích ra tới ngoài ngõ thấy quan binh đi lại tuần tiễu, cách phòng vệ cực kỳ nghiêm mật. Chỉ còn những cỗ đại pháo bố trí ở đâu thì trong lúc nhất thời khó mà ngó thấy được.

Vì Tiểu Bảo dờn khỏi hiểm địa mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy sư phụ cùng các vị bằng hữu đều thoát nạn sát thân, trong lòng lại càng hoan hỷ.

Gã nhìn Triệu Tề Hiền nói:

- A lãnh đội phạm thượng tác loạn, đại nghịch vô đạo. Người áp giải hần về đem giam vào ngục thất. Trừ phi Hoàng thượng đòi đem ra phỏng vấn, không thì phải chờ ta về phát lạc.

Triệu Tề Hiền vâng dạ luôn miệng.

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Đức Hoàng thượng căm hận tên khâm phạm này thấu xương, hễ nghe đến tên hần là Ngài lại nổi nóng. Người dặn anh em phải coi chừng, chớ để Hoàng thượng nghe đến danh tự tên phản tặc.

Triệu Tề Hiền nhất nhất vâng lệnh, rồi dẫn bốn chục tên Ngự tiền thị vệ áp giải A Tể Xích đưa đi.

Tội nghiệp cho tên A Tể Xích từ đây phải giam mình trong ngục tối, chẳng còn ai đoái hoài gì đến.

Quân sĩ thấy lãnh đội bị Công chúa chỉ huy bọn Ngự tiền thị vệ áp giải đem đi rồi mà không biết giải đi đâu, chẳng ai dám hỏi tới.

Chủ ngục thì chỉ biết hễ thấy thị vệ giao phạm nhân là lưu tâm giam giữ. Bọn Triệu Tề Hiền dĩ nhiên là không dám hé răng nhắc tới vụ này nữa.

Quần hào đều lẳng lẳng không ai nói gì, chỉ mong tới chỗ hẻo lánh ẩn mình.

Đoàn người đi chừng được hơn một dặm, Trần Cận Nam mới cất tiếng hỏi:

- Tiểu Bảo! Bọn Quy nhị hiệp vào cung hành thích, kết quả ra làm sao?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ba vị đó...

Gã vừa nói được ba chữ thì những tiếng đi chừng nổi lên ầm ầm. Tiếp theo khói đen từ Bá tước phủ bốc lên ngùn ngụt, người đứng tận đằng xa cũng ngó thấy. Gạch ngói cùng kèo cột bay tứ tung trên không, quần hào còn cảm thấy đất dưới chân cũng rung động.

Lúc này súng nổ đi chừng vẫn vang lên không ngớt. Ngọn lửa đỏ rực ở Bá tước phủ bốc lên cao đến hơn mười trượng.

Quần hào đứng cách xa ngõ Đồng Mạo như vậy mà còn cảm thấy những luồng hơi nóng quạt vào mặt.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau kinh hãi. Không ai ngờ uy lực của đại pháo lại ghê gớm đến thế. Chỉ trốn chậm trong khoảnh khắc thì còn chỉ là tính mạng.

Liều Đại Hồng cất tiếng thóa mạ:

- Tổ bà nó! Những tiếng nổ kinh thiên động địa này...

Lão đang nói dở câu thì tiếng súng nổ ầm ầm át hẳn tiếng lão, nửa câu sau không còn nghe rõ nữa.

Mọi người đứng đằng xa trông về phía Bá tước phủ thấy hỏa quang lẫn với khói vọt lên ngất từng mây làm đỏ rực cả một góc trời.

Vì Tiểu Bảo bưng bảo dạ:

- "Nhất định tiểu Hoàng đế bây giờ đã nghe tiếng súng nổ và phái người đến kêu ta lên nói chuyện, vậy cơ quan lập tức bị bại lộ."

Gã liền nhìn Trần Cận Nam nói:

- Thưa sư phụ! Chúng ta nên mau dời khỏi vùng hoàng thành cho lẹ. Chỉ lát nữa tin tức truyền ra là các cửa thành sẽ bị tra hỏi rất kỹ, chúng ta khó lòng đi cho trót lọt.

Trần Cận Nam đáp:

- Phải rồi! Chúng ta nên đi ngay bây giờ.

Vi Tiểu Bảo quay lại bảo công chúa:

- Nàng hãy về cung trước đi. Ta chờ cho tình thế yên tĩnh trở lại sẽ đến đón nàng.

Công chúa vừa kinh hãi vừa tức giận quát hỏi:

- Người bảo sao?

Vi Tiểu Bảo nhắc lại lần nữa.

Công chúa la lên:

- Người qua sông rồi rút cầu. Phải chăng người muốn ruồng bỏ ta?

Vi Tiểu Bảo ấp úng đáp:

- Không ...không phải thế...

Gã chưa dứt lời thì đã bị Công chúa đánh hai cái bạt tai thật mạnh.

Quần hào rất đổi ngạc nhiên. Vừa rồi sủng nổ kinh thiên động địa mọi người đều thấy rõ. Nếu không có Vi Tiểu Bảo bày kế giải cứu thì bây giờ ai nấy đã cháy thành than, quyết chẳng thể nào sống sót được. Vì thế cả những ai trước nay không coi vị hương chủ nhỏ tuổi này vào đâu, lúc này bất giác đều nổi lòng khâm phục và cảm kích.

Quần hào đột nhiên thấy Công chúa vung tay tát Vi Tiểu Bảo, rất lấy làm tức giận, có người chạy lại gỡ ra, có người lớn tiếng quát tháo.

Công chúa khóc rống lên. Nàng vừa khóc vừa la:

- Người bảo ta đi bái Thiên địa làm lễ thành hôn, ta mới nghe theo và đưa người dời khỏi Hoàng cung. Ta lại ra lệnh cho lãnh đội Tiên Phong doanh giải cứu bạn hữu của người...Thế mà người...người là một tên giặc thối tha...Bây giờ người định chối cãi là không được đâu. Trong bụng ta đây này...

Vi Tiểu Bảo sợ nàng nói huých toẹt ra những chuyện xấu xa của gã trước mặt quần hào, vội đáp:

- Được rồi! Được rồi! Vậy nàng đi theo ta. Chúng ta ra ngoài thành rồi sẽ nói chuyện.

Công chúa đang khóc lóc bỗng phá lên cười rồi xoay mình nhảy vọt lên lưng ngựa.

Đoàn người đi tới cửa thành. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng hô:

Ta vâng mật chỉ của Hoàng thượng đi truy nã phản tặc. Các người mau mở cửa thành.

Bọn quan binh giữ cửa thấy đội quân sĩ Tiền Phong doanh khi nào dám trái lệnh.

Nên biết những quan binh ở Kiều Kỵ doanh, Hộ Quân doanh, Tiền Phong doanh đều là cảnh quân Ngự lâm thân binh của Hoàng đế. Những bộ quân này ở thành Bắc Kinh thường hành động ngang tàng, cả văn võ bá quan cũng có phần úy kỵ bọn chúng. Huống chi trong thành vừa mới súng nổ rầm trời, dĩ nhiên đã xảy ra việc lớn. Bọn quan quân giữ cổng thành hối hả mở cửa ra.

Đoàn người ra khỏi thành hối hả chạy về phía đông.

Vi Tiểu Bảo ruổi ngựa chạy song song với Trần Cận Nam. Gã đem việc bọn Quy Tân Thụ ba người hành thích thất bại thế nào, Hoàng đế phát giác những chuyện bí ẩn của gã ra sao, lược thuật lại cho sư phụ nghe.

Trần Cận Nam khen:

- Tiểu Bảo! Ngày thường ta thấy miệng lưỡi người rất giảo hoạt, lém lỉnh không đủ thành thực. Nhưng gặp tình trạng khẩn yếu người vẫn lấy nghĩ khí làm trọng, không chịu bán rẻ bằng hữu để mưu đồ phú quý. Đó là một điểm hiếm có.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Bằng hữu khác thì chưa đáng kể, nhưng đại nghĩa diệt sư thì nhất định không thể làm được.

Trần Cận Nam hỏi:

- Bằng hữu khác thì không đáng kể là nghĩa làm sao? Hễ đã là bằng hữu thì bất cứ là ai cũng không thể bán rẻ được. Còn bốn chữ "Đại nghĩa diệt sư" thì người nói không đúng cách.

Vi Tiểu Bảo lè lưỡi ra đáp:

- Đệ tử dốt nát, nói năng lảm lẩn. Xin sư phụ miễn trách cho.

Gã nhớ tới ngày trước được cùng tiểu Hoàng đế nói chuyện ba hoa rất là khoái lạc. Dữ nay xảy ra vụ này, vĩnh viễn không còn dám nhìn mặt nhà vua nữa, bất giác trong lòng gã buồn rười rượi.

Trần Cận Nam nói:

- Chúng ta giả mạo quân sĩ Tiền Phong doanh để ra ngoài, chẳng mấy chốc bọn Thát Đát sẽ biết hết. Vậy cần phải thay đổi cách ăn mặc cho mau.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Khi đến thị trấn trước mặt chúng ta sẽ mua quần áo cải trang.

Quần hào rong ruổi một hồi chạy xa ngoài hai chục dặm thì thấy một tòa thị trấn, nhưng nơi đây lại không có tiệm bán quần áo cũ.

Trần Cận Nam rất thao lược về việc hành binh đánh trận, làm chính trị và cách mạng, nhưng đối với việc nhỏ nhặt thường ngày thì ông lại vụng về, tưởng chừng thúc thủ vô sách.

Ông không tìm thấy tiệm bán quần áo cũ nào liền nói:

- Chúng ta đành đến thị trấn phía trước để tìm tiệm bán quần áo cũ mà mua.

Đoàn người vừa xuyên qua thị trấn, bỗng gặp một tòa nhà rất lớn có tường vây bọc, có cổng sơn son. Tòa viện bên trong cực kỳ rộng rãi.

Vi Tiểu Bảo động tâm nói:

- Sư phụ! Chúng ta vào nhà này mượn mấy bộ trang phục thay đổi.

*** vietkiem.com ***